

twee werelden

Aagee en zo

A

Ivan Wolffers is arts en patiënt.

beeld: De Beeldredactie,
Erik van 't Woud

‘Maar u weet toch al een jaar dat het in de eerste week van mei voorjaarsvakantie is’, probeert de mevrouw schuin tegenover me. ‘Ik bedoel, dat staat in alle agenda’s. Hoe kunt u me dan nu zomaar zeggen dat mijn operatie een paar dagen uitgesteld is?’ ‘Wilt u dan liever naar huis’, vraagt de jonge vrouw in witte jas. Daar schrikt de vrouw van. ‘Nee’, hoor ik haar zeggen.

Het gesprek is niet voor mijn oren bedoeld, maar op zo’n ziekenhuiszaal met vier mensen kun je er niet aan onttrekken. Je hebt hier ongevraagd met elkaar te maken. Ik klaag echter niet, want er is plotseling een operatiekamer beschikbaar en mijn blaassteen kan sneller dan verwacht worden verwijderd.

Bij opname zegt de arts, die als een schaduw een coassistent achter zich aan heeft lopen, dat er nog even moet worden geprikt. ‘Wat dan’, wil ik weten. ‘Uw bloedgroep, voor als er iets bij de ingreep mocht misgaan’, zegt hij. ‘Maar zeven dagen geleden is die hier ook al bepaald en ik heb mijn leven lang al O positief. Dat zal toch niet overnacht zijn veranderd.’ De coassistent kijkt een beetje sip. Ik begrijp het al en loop met hem mee naar een kamertje. Hij heeft verschillende pogingen nodig om een bloedvat op juiste wijze aan te prikken, maar je moet toch wat over hebben voor de opleiding van jonge artsen.

De vrouw aan de overzijde van de zaal kan haar teleurstelling niet verhullen over het uitstel van haar operatie. Iedereen die bij haar bed komt, krijgt haar klacht te horen, ook de jonge vrouw die deze ochtend bij alle bedden langsgaat. ‘Nou, mijn man zal helemaal boos zijn’, zegt ze, als een jongen die dreigt dat hij zijn vader of grote broer erbij zal halen.

‘Ik weet niet wat ik kan doen om u vandaag toch blij te maken’, zegt de jonge vrouw, die er onbetamelijk fris en gezond uit ziet, tegen de vrouw. ‘Als het niet op maandag, dinsdag, woensdag,

donderdag of vrijdag kan, dan maar op zondag’, zegt de vrouw bits. ‘Jullie doen toch of je 24 uurs-service hebt.’ Nee, service is er alleen van acht tot acht als je nummer negen op je telefoon indrukt. Customers Care is twaalf uur per dag bereikbaar om te horen of je televisie of telefoon bij je bed wilt, maar verder gaan hun diensten niet. ‘Zal

ik dan slingers rond uw bed hangen om u op te vrolijken?’, vraagt de witte jas, maar de vrouw kan er niet om lachen.

Daarna staat de dame met de stethoscoop ineens bij mijn bed. Ik heb me aangekleed en wacht op mijn vrouw om terug te keren naar het paradijs van de gezonde wereld. Blaassteen verwijderd en een nachtje onder controle geweest. Ik ben weer als nieuw.

‘We komen even bloed prikken’, zegt ze monter. We? Ze is toch alleen? ‘Waarvoor dan’, vraag ik verbaasd. ‘Dat moet nu eenmaal’, zegt ze. ‘Dat is me opgedragen.’ ‘Ja, maar wat wil je met dat bloed dan uitvinden’, dring ik aan. ‘Aagee en zo’, zegt ze, enigszins in de war omdat ze blijkbaar zulke vragen niet gewend is.

Dan begrijp ik het. Weer een coassistent die niet de vaardigheden in het communiceren, maar in het prikken van bloed moet oefenen. Zijn ze hier in opleiding tot vampier? ‘Sorry, daar heb ik echt geen zin in’, zeg ik mede namens de mevrouw schuin tegenover me. ‘U mag natuurlijk altijd weigeren’, zegt ze beledigd, ‘maar dan moet u het zelf maar weten.’

***‘Ik weet niet wat ik kan doen
om u vandaag
toch blij te maken’***